

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121202211
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121202211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: MY.PET, s.r.o., so sídlom Gaštanová 793, 067 83 Kamenica nad Cirochou, IČO: 36 516 741, právne zastúpený: JUDr. Ladislav Scholcz, advokát, so sídlom Krmanova 16, 040 01 Košice, proti žalovanému: Mesto Prešov, so sídlom Hlavná 73, 080 01 Prešov, IČO: 00 327 646, právne zastúpený: JUDr. Martin Staroň, advokát, so sídlom Hlavná 89, 080 01 Prešov, o zaplatenie 83 010,75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 24C/15/2021 - 74 zo dňa 13.10.2021 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žaloba žalobcu sa z a m i e t a.

II. P r i z n á v a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, § 100 ods. 1, § 101, § 123, § 451 ods. 1 a 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 43a ods. 1 a 3 písm. p) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebného poriadku (stavebný zákon), čl. I, § 1 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 83.010,75 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia za obdobie od 04.01.2019 do 19.03.2021. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že žalobca je od roku 2014 vlastníkom pozemkov, ktoré sa nachádzajú v priestoroch M. záhrady v P.. Sporné bolo, či predmetné pozemky žalovaný užíva neoprávnene a či sa na úkor žalovaného bezdôvodne obohacuje. M. záhrada podľa súdu prvej inštancie predstavuje plochu verejnej a súkromnej zelene, v zmysle ustanovení Stavebného zákona je oddychovým parkom, teda inžinierskou stavbou a žalovanému vzniklo zákonné vecné bremeno vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2009. Obsahom tohto práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je držba a užívanie pozemku pod stavbou. S ohľadom na uvedené, súd prvej inštancie ustálil, že u žalovaného sa nejedná o bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný, resp. jeho obyvatelia ako verejnosť užívajú parcely KN C č. XXXX/X a XXXX/X v súlade s

právnym poriadkom a na základe právneho dôvodu, ktorým je zákonné vecné bremeno. Žalobca by mal eventuálne nárok na jednorazovú náhradu, pričom nárok na túto náhradu vznikol dňom vzniku zákonného vecného bremena dňa 01.07.2009. Vzhľadom na to, že jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej lehote odo dňa 01.07.2009 a žalovaný vzniesol námietku premlčania, takýto prípadný nárok žalobcu bol posúdený ako premlčaný. Súd prvej inštancie teda považoval za preukázané, že žalovaný nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu užíva zákonným spôsobom, na úkor žalobcu sa bezdôvodne neobohacuje, preto žalobu žalobcu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, nakoľko mal v konaní plný úspech.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Závery súdu prvej inštancie podľa žalobcu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko v predmetnej veci žalovanému nevzniklo k predmetným pozemkom zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. S ohľadom na dôvodovú správu k zákonu č. 66/2009 Z. z. ako aj odbornú literatúru má žalobca za to, že bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že ustanovenia zákona č. 66/2009 Z. z. sa vzťahujú výlučne len na nehnuteľnosti (stavby), ku ktorým patrilo ku dňu 24. 11. 1990 právo hospodárenia národným výborom. V danom prípade bola stavba - park M. záhrada zriadená na Rokovaní Mestského zastupiteľstva Mesta P., na XLIV. riadnom zasadnutí dňa 25.11.2013, na ktorom bolo prijaté Uznesenie č. 468/2013, ktorým sa schválili zmeny a doplnky 2013 Územného plánu mesta P., pričom sa rozhodlo o zriadení P. P. ako verejnoprospešnej stavby na predmetných pozemkoch. V danom prípade je podľa žalobcu vylúčená aplikácia zákona č. 66/2009 Z. z., nakoľko predmetná stavba - park M. záhrada, vznikla dňom 25.11.2013, a z tejto skutočnosti vyplýva, že žalovaný Mesto P. nemá a ani nemôže mať zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. k stavbe - park M. záhrada, a teda sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje. Z tohto dôvodu musí byť nárok žalobcu posudzovaný podľa všeobecných ustanovení o bezdôvodnom obohatení, t.j. ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, t.j. tak ako to navrhuje žalobca v žalobe. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či súd vedel o týchto a aj nasledujúcich skutočnostiach, uvedených v odvolaní, a či ich pri rozhodovaní bral do úvahy. Žalobca ďalej namieta, že rozsudok súdu prvej inštancie je v tomto smere, pre porušenie práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia a pre nedostatok dôvodov, nepreskúmateľný, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods.1 písm. a) CSP. Žalobca v odvolaní poukázal aj na ďalšie skutočnosti. Ako vyplýva z vyjadrenia žalovaného zo dňa 19. 03.2008 - stanovisko k funkčnému využitiu predmetných pozemkov, žalovaný písomne potvrdil, že ku dňu spracovania tohto vyjadrenia sú obidva vyššie uvedené pozemky v zmysle územného plánu mesta P. navrhované ako obytná plochy rodinných domov. Žalovaný na základe Uznesenia mestského zastupiteľstva mesta P. č. XXX/XXXX, zo dňa 06. 05. 2013, schválil Všeobecne záväzné nariadenie mesta P. č. X/XXXX, ktorým sa vyhlásila záväzná časť Územného plánu mesta P. v znení zmien a doplnkov 2012. Týmto rozhodnutím boli schválené zmeny a doplnky územného plánu mesta P. s tým, že uvedené zmeny a doplnky sa nedotkli vyššie uvedených pozemkov a ich funkčného využitia, pričom tieto v zmysle územného plánu naďalej ostali plochou pre výstavbu rodinných domov. V rámci spracovania zmien a doplnení územného plánu 2012 bol ako neopodstatnený vyhodnotený podnet C.. Z. a spol. na zmenu územného plánu v časti vyššie uvedených pozemkov a návrh na ich zaradenie ako plochy urbanistickej zelene, nebol v konečnom odsúhlasenom znení zmien územného plánu 2012, schválený. Dňa 06. 05. 2013 mestské zastupiteľstvo uznesením č. XXX/XXXX požiadalo prednostku mestského úradu mesta P., zabezpečiť obstaranie zmien a doplnkov 2013 územného plánu mesta P., týkajúcich sa len zmeny funkčného využitia pozemkov č. XXXX/X a XXXX/X, k. ú. P. na funkciu verejnej a urbanistickej zelene. Žalovaný následne pripravil návrh zmien a doplnkov 2013 Územného plánu mesta P., v zmysle ktorého navrhol, aby vyššie uvedené pozemky boli územným plánom určené na stavbu enviromentálnej stavby - parková plocha V. ul., pričom sa navrhol zmeniť čl. 5 záväznej časti územného plánu mesta P. v znení zmien a doplnkov 2012 a doplniť o položku č. 13, označenú ako vyššie špecifikovaná enviromentálna stavba. Vyššie uvedený návrh zmeny bol predložený na rokovanie mestského zastupiteľstva, napriek pripomienkam vtedajších vlastníkov zo dňa 11. 07. 2013. Mestské zastupiteľstvo mesta P. na svojom XLIV. riadnom zasadnutí dňa 25. 11. 2013 prijalo Uznesenie č. XXX/XXXX, ktorým schválilo zmeny a doplnky 2013 Územného plánu mesta P., pričom rozhodlo o zriadení P. ako verejnoprospešnej

stavby na vyššie uvedených pozemkoch právnych predchodcov žalobcu. Tieto zmeny bolo následne schválené Všeobecne záväzným nariadením mesta P. č. XX/XXXX. Podľa územno-plánovacej informácie z 10. 02. 2014 poskytnutej žalobcovi žalovaným, v súčasnosti sú vyššie uvedené pozemky zaradené ako plochy urbanistickej zelene RL T ktorých hlavná funkcia je - parky. Uvedené pozemky sa podľa novoschváleného územného plánu nachádzajú na ploche verejnoprospešnej stavby č. X. XX - P. M.. Verejnoprospešnými stavbami sú v zmysle zákona č. 262/1992 Zb. stavby určené na verejnoprospešné služby a pre verejné technické vybavenie územia. Tieto skutočnosti boli súdu prvej inštancie buď známe, čo sa z obsahu odôvodnenia nedá zistiť, aj keď súd v bode 8. odôvodnenia tvrdí, že je všeobecne známou skutočnosťou, aký je právny stav M. záhrady, ale potom žalobcovi nie je zrejmé, prečo svoj rozsudok odôvodňuje údajnou existenciou vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods.1 písm. f/ CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z uvedených skutočností je pritom zrejmé, že zákon č. 66/2009 Z. z. sa vzťahuje na nahnuteľné a nehnuteľné veci, ktoré boli v práve hospodárenia národných výborov alebo nimi zriadených organizácií, ku ktorým prešla zakladateľská a zriaďovateľská funkcia na obec, podľa zákona č. 518/1990 Zb. o prechode zakladateľskej alebo zriaďovateľskej funkcie národných výborov na obce, ústredné orgány štátnej správy a orgány miestnej štátnej správy, a preto sa zákon č. 66/2009 Z.z., na existujúci skutkový a právny stav nedá použiť, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods.1 písm. h) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto skutočnosti, ak súdu prvej inštancie známe neboli, čo opäť z obsahu odôvodnenia nie je zistiteľné, bolo možné objasniť na základe vykonania dôkazov, napríklad aj obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 19C 4/2015 a výsluchu konateľa žalobcu. Súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhované dôkazy, výsluch konateľa žalobcu a oboznámenie sa s obsahom spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 19C 4/2015, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. e) CSP, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Na potvrdenie dôvodnosti základu svojho nároku žalobca označuje rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn.: 2Co/249/2019 zo dňa 24.09.2020, ktorý je v súlade so súčasnou judikatúrou a v ktorom odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v obsahovo totožnej právnej veci priznal žalobcovi nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov pod verejnoprospešnou stavbou - parkom - V. a to na úkor Mesta M.. Žalobca ďalej namietal, že vo svojej replike zo dňa 01.06.2021 na poslednej 3. strane v zmysle ust. § 151 ods. 1) CSP poprel najpodstatnejšie skutkové tvrdenie žalovaného, a to, že predmetná vec sa má riadiť ustanoveniami zákona č. 66/2009 Z.z. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie na jedinom pojednávaní vo veci, ktoré sa uskutočnilo dňa 13.10.2021, zamietol všetky návrhy sporových strán na doplnenie dokazovania, ktoré sporové strany navrhli už vo svojich písomných podaniach k predmetnej veci, a to predovšetkým: výsluch konateľa žalobcu a oboznámenie sa a pripojenie celého súdneho spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn.: 19C/4/2015. Súd prvej inštancie nemal náležite zistené, či ku dňu 24.11.1990 bola tzv. M. záhrada parkom, a teda či tzv. M. záhrada mala k 24.12.1990 taký právny status, aby sa na túto záhradu mohol aplikovať zákon č. 66/2009 Z.z., nakoľko to z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva a súčasne túto skutočnosť ničím nepreukázal ani žalovaný, ktorého zaťažuje v tomto smere dôkazné bremeno, keďže tvrdí, že predmetná vec sa má posudzovať podľa zákon č. 66/2009 Z.z. V predmetnej veci je podľa žalobcu právne irelevantná tá skutočnosť, ktorá by potvrdila, že park tzv. M. záhrada, v rozsahu dotknutých pozemkov mala k 24.11.1990 taký právny status, že by sa predmetná vec mohla posudzovať podľa zákon č. 66/2009 Z.z. (vo vzťahu k vzniku zákonného vecného bremena v prospech žalovaného), nakoľko v roku 2008 bol zmenený Územný plán Mesta P. a obidva pozemky žalobcu boli definované ako stavebné pozemky s možnosťou individuálnej bytovej výstavby (t.j. výstavby rodinných domov), pričom táto skutočnosť má, za predpokladu, že by v minulosti bol takýto park vôbec zriadený, za následok, že na obidvoch pozemkoch žalobcu musel v tom čase, prestať existovať park tzv. M. záhrada. Následne v roku 2013 po zmene Územného plánu bola na obidvoch pozemkoch zriadená environmentálna stavba - park, a z tohto dôvodu je vylúčená aplikácia zákona č. 66/2009 Z.z. v predmetnej veci. Ďalej žaloba namietala, že súd prvej inštancie nemal zistené, aká je presná výmera parku tzv. M. záhrada, na akých súčasných parcelách evidovaných v katastri nehnuteľnosti sa nachádza park tzv. M. záhrada a predovšetkým to, že či sa park tzv. M. záhrada nachádza na parcelách C KN XXXX/X a C KN XXXX/X vo vlastníctve žalobcu, pričom na základe svojho vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam, si žalobca uplatňuje nárok v prejednávanej veci. Podľa žalobcu žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, a preto súd prvej inštancie rozhodol predčasne a predovšetkým nesprávne, a preto je aj z týchto dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie arbitrárne a ústavno-právne nekonformné a v absolútnom rozpore so základnými zásadami civilného sporového konania podľa CSP. Žalobca poukázal na ustanovenia CSP, ktoré umožňujú odvolaciemu súdu vykonať dokazovanie v rámci

odvolacieho konania a odvolací súd bude môcť sám meritórne rozhodnúť po vykonanom dokazovaní. Z týchto dôvodov žalobca uviedol skutočnosti, ku ktorými by sa dopracoval aj súd prvej inštancie, keby nebol odmietol navrhované doplnenia dokazovania sporovými stranami a predovšetkým keby si súd prvej inštancie pripojil súdny spis Okresného súdu Prešov, sp. zn.: 19C/4/2015 v ktorom sú uvedené a vydokladované nižšie uvedené skutočnosti. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu a priznať mu trovy celého konania voči žalovanému v celom rozsahu, eventuálne napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril. Napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a argumentáciu uvedenú v odvolaní žalobcu za účelovú a tendenčnú. Žalobca podľa neho mylne interpretuje zákon č. 66/2009 Z. z. ako aj zákon č. 138/1991 Z. z. Za nesprávnu považuje právnu argumentáciu žalobcu, že ustanovenia zákona č. 66/2009 Z. z. sa vzťahujú výlučne len na nehnuteľnosti, ku ktorým patrilo ku dňu 24.11.1990 právo hospodárenia národným výborom. Poukázal na informácie z verejne dostupnej internetovej stránky <http://patmos.sk/kolmanova-zahrada/> ako aj na ustanovenie § 43a ods. 3 písm. p) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon), podľa ktorého inžinierke stavby sú zábavné a oddychové parky, zoologické a botanické záhrady, pričom tento zákon existoval od roku 1976 a obsahoval právnu úpravu parku ako inžinierskej stavby. Z uvedeného je zrejmé, že v tzv. M. záhrade vznikol park, ktorý existoval až do roku 1960 ako súčasť Evanjelického kolegiálneho gymnázia a od roku 1960 ako súčasť štátneho pozemku. Pojem park nemožno zužovať na pojem P. M., o ktorom rozhodovalo mestské zastupiteľstvo na svojom zasadnutí dňa 25.11.2013, ako to tvrdí a zužuje žalobca v podanom odvolaní. Ide o účelové tvrdenie a nesprávny výklad žalobcu. Aplikácia zákona č. 66/2009 Z. z. aj pri tvrdeniach žalobcu je možná a správna, nakoľko pokiaľ išlo od roku 1960 o štátne pozemky, ktoré následne prešli do vlastníctva obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. a následne ich získali reštituenti p. R. a p. M., od ktorých tieto pozemky odkúpili L. P. s manželkou a spol., ktorí ich následne previedli na spoločnosť MY.PET s. r. o., t. j. žalobcu. M. záhrada bola chráneným územím - volala sa "Chránený areál B. B.". Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu. K ďalším skutočnostiam, na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní (str. 5 a 6) žalovaný uviedol, že sa jedná o novoty v odvolacom konaní a že žalobca na ne vôbec nepoukazoval v konaní pred súdom prvej inštancie, a teda sú v odvolacom konaní neprípustné. K námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dokazovanie pripojením spisu OS Prešov sp. zn. 19C/4/2015 a vylúčením konateľa žalobcu žalovaný uviedol, že pokiaľ mal súd prvej inštancie za preukázanú nedôvodnosť žaloby bez vykonania týchto dôkazov, je výlučne právom súdu vec skutkovo a právne posúdiť a rozhodnúť na prvom pojednávaní. V tomto prípade súd prvej inštancie nenaplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, nakoľko vykonanie žalobcom navrhovaných dôkazov nebolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ako vyplynulo zo žaloby a LV č. XXXXX, k. ú. P., žalobca sa stal vlastníkom predmetných pozemkov až v roku 2014 a preto odvolacia námietka žalobcu, že nebol vypočutý konateľ žalobcu ku skutočnostiam ohľadne verejnoprospešnej stavby - P. M. z roku 2013 je právne irelevantná. Rovnako spis OS Prešov sp. zn. 19C/4/2015, ktorý sa v súčasnosti nachádza na NS SR z dôvodu podaného dovolania žalobcami v uvedenej veci, nebolo potrebné pripojiť na zistenie skutočností rozhodujúcich pre meritórne rozhodnutie. V roku 2007 Mesto P. oznámilo verejnosti na úradnej tabuli začiatok procesu zmien a doplnkov územného plánu, a to dňa 16.02.2007. Verejnosť mohla podávať návrhy na zmeny v územnom pláne. Vlastníci dvoch parciel (reštituenti p. C. R. a p. K. M.) požiadali Mesto P. o zmenu územného plánu tak, aby sa pozemky stali stavebnými parcelami. Mesto P. oznámilo na úradnej tabuli tzv. prerokovanie zmeny územného plánu. Samotné prerokovanie za účasti verejnosti sa udialo 22.08.2007. Občania vzniesli pripomienku aj k navrhovaným zmenám v M. záhrade. P. V. vzniesol pripomienku, ktorá je zachytená v oficiálnom dokumente takto: „...Navrhujeme M. záhrady a príslušné územie prednostne realizovať v rámci plánovanej obnovy starých mestských parkov v P. podľa uvedenej urbanistickej štúdie. Štúdia naväzuje na areál M. a je dobre spracovaná. Pri ďalšom pokračovaní vychádzať zo štúdie a nepovoliť v areáli zástavbu rodinných domov, aby sa neoklieštila plocha areálu.“ Mesto P. túto pripomienku oficiálne vyhodnotilo takto: „Pripomienka akceptovaná, M. záhrada a príslušné plochy sú ponechané vo funkčnej ploche urbanistickej zelene.“ V tento deň poslanci schválili zmeny územného plánu, označované odvtedy letopočtom "2007". V schvaľovanom dokumente, v jeho textovej časti, ktorú dostali vtedajší poslanci ako podklad na rozhodnutie, sa ku zmene pozemkov v M. záhrade píše: „Lokalita č. XX - areál zelene naväzujúci zo západnej strany na M. záhradu na M. ulici v katastrálnom území P., legislatívna zmena - zrušenie chráneného areálu B. B.. Pôvodná funkcia

plochy verejnej a súkromnej zelene, urbanistická zeleň ostáva nezmenená.“. V takomto znení schválili poslanci zmeny uznesením č. 131/2008. Uznesenie následne podpísal vtedy úradujúci primátor P. B.. Ani nie dvanásť dní po schválení zmeny územného plánu, keď nariadenie o zmene územného plánu ešte nebolo právoplatné, p. P. s manželkou a p. L. odkúpili od reštituentov pozemky. Mestský úrad v P. vydal p. P. stanovisko, že "po prehodnotení" sú jeho čerstvo nadobudnuté parcely v územnom pláne "navrhované ako obytná plocha rodinných domov". Toto stanovisko podpísal v tom čase hlavný architekt mesta p. C.. Q.. X. G.. U. P. poukázalo na to, že samotné všeobecne záväzné nariadenie, ktorým sa územný plán vyhlásil, bolo vyvesené na úradnú tabuľu až deň potom, ako p. P. dostal kladné stanovisko od Mesta P. z 19.03.2008, ktoré sa na toto nariadenie č. 168/2008 odvoláva. Prítom v tom čase ešte nariadenie podľa zákona nebolo účinné, teda nemalo žiadnu právnu silu a nebolo možné sa na neho odvolávať. Účinnosť nadobudlo až 04.04.2008, teda viac ako dva týždne po tom, ako p. P. obdržal stanovisko podpísané hlavným architektom Mesta P., že podľa nariadenia, ktoré v tom čase nebolo účinné, vlastní stavebné parcely a výstavba rodinných domov na nich je možná. Zákon o obecnom zriadení prítom jasne v § 6 ods. 8 zákona č. 369/1990 Zb. upravuje nasledovne: „Nariadenie sa musí vyhlásiť. Vyhlásenie sa vykoná vyvesením nariadenia na úradnej tabuľi v obci najmenej na 15 dní; účinnosť nadobúda pätnástym dňom od vyvesenia, ak v ňom nie je ustanovený neskorší začiatok účinnosti.“. Niektorí poslanci z inkriminovaného volebného obdobia sa cítia oklamaní, nakoľko nie sú si totiž vedomí, že hlasovali za zmenu parciel pri M. záhrade zo zelene na stavebné pozemky. V dokumentácii, o ktorej hlasovali a ktorej originály majú doma odložené, sa totiž podľa ich názoru zmena parciel na stavebné parcely nespomína. Práve naopak, text vyzerá tak, ako by sa v M. záhrade nič nemenilo a zeleň ostala zachovaná. V originálnych materiáloch, ktoré dostali poslanci do poslaneckých schránok a na základe ktorých rozhodovali, nielenže nie je zmienka o zmene na stavebné parcely, ale materiál utvrdil poslancov v tom, že v M. záhrade a na príľahlých pozemkoch ku zmene z funkcie zelene na stavebné parcely nedochádza. Rovnako poslanci zistili, že bol nesúlad medzi textovou a grafickou časťou návrhu územného plánu a napokon schváleného územného plánu. Na základe záverov príslušnej komisie a za účelom nápravy tejto krivdy prijalo mestské zastupiteľstvo v P. v roku 2013 dve uznesenia č. 369/2013 a 370/2013, v ktorých mestské zastupiteľstvo žiada vypracovanie zmeny územného plánu tak, aby sa jednoznačne zmenila a určila funkcia sporných pozemkov na pôvodnú funkciu verejnej a urbanistickej zelene. Formou uznesenia tiež zastupiteľstvo požiadalo primátora L.. P. B., aby podal ako jediný oprávnený, čiže štatutár mesta, návrh na vydanie stavebnej uzávery na sporné pozemky v M. záhrade a to až do rozhodnutia o zmene územného plánu. Mesto P. začalo pripravovať zmenu územného plánu tak, aby sa údajné stavebné pozemky v M. záhrade vrátili v územnom pláne jednoznačne späť do funkcie zelene. Dňa 20.8.2013 sa začalo konanie o stavebnej uzávere. O zmene využitia plochy v M. záhrade v územnom pláne Mesta P. na pôvodnú funkciu verejnej a urbanistickej zelene napokon rozhodlo mestské zastupiteľstvo v P. na svojom zasadnutí dňa 25.11.2013. S poukazom na uvedené nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že park M. záhrada neexistoval v roku 1990, že bol zriadený až v roku 2013 ako P.. Žalovaný poukazuje na to, že park M. záhrada existoval od nepamäti, od roku 1820 ako záhrada a minimálne od roku 1960 ako park mestskej zelene. Skutočnosť, že v roku 2007 došlo k zmene územného plánu, o ktorej doteraz poslanci tvrdia, že došlo k omylu a nesúladu medzi textovou a grafickou časťou územného plánu, a následne táto zmena bola napravená v roku 2013, neznamená, že park M. záhrada neexistoval, resp. že neexistoval k roku 1990. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že súd prvej inštancie správne posúdil právny status parku tzv. M. záhrady v zmysle zákona č. 287/1994 z. z. o ochrane prírody a krajiny, nakoľko park bol zriadený už v roku 1960 a v roku 1995 mu bola priznaná ochrana podľa zákona o ochrane prírody a krajiny, na čo reflektoval následne Okresný úrad životného prostredia priznaním postavenia Chráneného areálu B. B.. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so skutkovými tvrdeniami procesných strán, pričom k právnomu posúdeniu veci nepotreboval poznať presné výmery pozemkov, ani vznik parku, nakoľko je zrejmé zo všeobecne dostupných informácií, že park v M. záhrade existuje minimálne od roku 1960. Tiež zdôraznil, že je potrebné rozlišovať medzi parkom M. záhrada a tzv. P. M., čo žalobca evidentne nerozlišuje, pričom park M. záhrada alebo park v M. záhrade existoval minimálne od roku 1960. S poukazom na uvedené nie je pravdivé a právne správne tvrdenie žalobcu, že park tzv. M. záhrada bol zriadený až rozhodnutím mestského zastupiteľstva v P. zo dňa 25.11.2013 a preto na neho nemožno aplikovať zákon č. 66/2009 Z. z. o vzniku zákonného vecného bremena, keďže práve naopak boli splnené podmienky podľa zákona č. 66/2009 Z. z. na vznik zákonného vecného bremena, ktoré v tomto prípade vzniklo zo zákona dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2009. S poukazom na uvedené dňom 01.07.2009 (dňom účinnosti citovaného zákona) vzniklo zo zákona v prospech žalovaného ako vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, a to vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou. Obsahom tohto práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je držba a užívanie pozemku pod

stavbou. Je zrejme, že tu nejde o bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný, resp. jeho obyvatelia (verejnoscť) užívajú parcely KN C č. XXXX/X a XXXX/X, k. ú. P., v súlade s právnym poriadkom a na základe právneho dôvodu (právneho titulu), ktorým je zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z., pričom je potrebné zdôrazniť, že pozemkové úpravy neboli do dnešného dňa skončené. S poukazom na uvedené žalobca nemôže žalovať o vydanie bezdôvodného obohatenie, nakoľko zo zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo zákonné vecné bremeno a teda existuje právny dôvod na užívanie stavby. Žalobca môže žalovať len o jednorazovú finančnú náhradu za zriadenie zákonného vecného bremena. Pokiaľ ide o finančnú náhradu za zriadenie vecného bremena, na ktorú by mal žalobca eventuálne nárok, žalovaný poukazuje na to, že sa jedná o jednorazovú náhradu, pričom nárok na túto náhradu vznikol vznikom zákonného vecného bremena dňa 01.07.2009. Vzhľadom na to, že jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej lehote odo dňa 01.07.2009, vzniesol žalovaný námietku premlčania. Žalovaný ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/81/2015 zo dňa 29.06.2016 ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020. S poukazom na uvedené je zrejme, že žalobca ako nový vlastník nemá nový nárok na finančnú náhradu za už zo zákona vzniknuté vecné bremeno a nemá nárok ani na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko zo zákona vzniklo vecné bremeno. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdiť a priznať mu voči žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Žalobca poprel všetky skutkové tvrdenia žalovaného uvedené vo vyjadrení. Uviedol, že žalovaný tvrdí, že je všeobecne známe, t.j. že ide o tzv. notoriu, že existuje Park M. záhrada; s uvedeným sa nekriticky stotožnil aj súd prvej inštancie v bode 8 napadnutého rozhodnutia. Doposiaľ v konaní nebolo podľa žalobcu náležite ustálené, resp. preukázané, že existencia parku, M. záhrady, na sporných pozemkoch žalobcu, je notoriou tak, ako notoriu chápe CSP. Súd prvej inštancie procesne pochybil, nakoľko v zmysle ust. § 186 ods. 1 CSP na jedinom pojednávaní vo veci neoznámil, že existenciu tzv. M. záhrady považuje za notoriu, zároveň odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, keď zamietol akékoľvek dokazovanie a v podstate celé dokazovanie nahradil vlastnou úvahou založenou na tzv. notoriu s tým, že žalobca sa o takomto skutkovom a právnom posúdení veci dozvedel na prvom a jedinom pojednávaní, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil napadnuté rozhodnutie, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalobca ďalej namietal dôveryhodnosť internetovej stránky, na ktorú poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení, nakoľko táto žiadnym spôsobom nepreukazuje existenciu Parku M. záhrady na pozemkoch žalobcu. Námietky žalovaného ohľadom novôt v odvolacom konaní zo strany žalobcu považuje za nedôvodné, nakoľko žalobca navrhoval vykonať tieto dôkazy už pred súdom prvej inštancie, no tieto neboli vykonané. Žalobca opakovane zdôrazňuje, že nie je splnený základný predpoklad na to, aby mohlo vzniknúť, v zmysle ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z.z., v prospech žalovaného, právo zodpovedajúce vecnému bremenu tak, ako to upravuje ust. § 4 predmetného zákona. Ak by súd prvej inštancie nezamietol návrhy na vykonanie dokazovania zo strany žalobcu, v konaní by bolo riadne preukázané, že v roku 2008 došlo ku zmene funkčného využitia sporných pozemkov; oba sporné pozemky boli od roku 2008 funkčne definované ako obytná plocha rodinných domov, t.j. sporné pozemky boli od roku 2008 stavebnými pozemkami. Žalobca považuje za irelevantné tvrdenia žalovaného, že žalobca nerozlišuje medzi pojmi „chránený areál B.“ a „Park M. záhrada“. Táto skutočnosť podľa žalobcu nie je v prejednávanej veci nijako podstatná, lebo Park M. záhrada je súčasťou chráneného areálu B. B., ktorý sa nachádza aj mimo pozemkov, ktoré tvoria M. záhradu. Vo vzťahu k chránenému areálu B. B. žalobca poukázal na skutočnosť, že predmetný areál prestal byť celistvým chráneným územím od 01.01.2007, keď ochranu územia zrušil Krajský úrad životného prostredia v P. Žalobca namietal, že žalovaný obmedzuje jeho vlastnícke právo, a to bez právneho dôvodu. Hoci sú od roku 2013 sporné pozemky súčasťou verejnej zelene, stále platí, že: „pokiaľ neexistuje upravené všeobecné užívanie verejného priestranstva, ktoré hoci aj len čiastočne zahŕňa pozemky patriace tretej osobe, má to za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce plnením bez právneho dôvodu, pretože aj keď existuje právny dôvod užívania verejného priestranstva, nejde o titul, podľa ktorého by obci vzniklo oprávnenie, aby také plnenie zo strany tretej osoby bolo poskytované bezplatne“ (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4Cdo 52/2009).

7. K vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadril žalovaný. Žalovaný nesúhlasil s právnym názorom žalobcu, že súd prvej inštancie mal na pojednávaní oznámiť, že skutočnosť, že na sporných parcelách je park, bude považovať za notoriu. Zo samotným žalobcom citovaných publikácií Civilný sporový poriadok, C.H. Beck 2016 a Učebnice občianskeho práva procesného 1. Zväzok vyplýva, že notorieta

je všeobecne známa skutočnosť určitému štatisticky významnému počtu osôb na určitom území alebo v inom vymedzení, pričom ide o skutočnosti, ktoré nie sú známe len niektorej komunite, napr. rybárom a pod. V tomto prípade štatisticky významný počet obyvateľov mesta P., teda vymedzeného územia, majú vedomosť o existencii tzv. M. záhrady a možno konštatovať, že takmer každý P., či už starší ale aj mladší pozná toto miesto pod označením tzv. M. záhrada alebo skráteno tzv. M.. S poukazom na uvedené nesúhlasil žalovaný s názorom žalobcu, že túto skutočnosť bolo potrebné dokazovať a že súd prvej inštancie mal oznámiť sporovým stranám, že existenciu tzv. M. záhrady bude posudzovať ako notoriету a sporové strany sa mali k tomu vyjadriť. Takáto povinnosť súdu nevyplýva z platného CSP. Žalobca následne odvodzuje od posúdenia tejto notoriety skutočnosť, že súd prvej inštancie týmto založil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Odhládnuv od toho, že žalobca až po uplynutí lehoty na podanie odvolania uviedol tento konkrétny dôvod, teda námietku neexistencie notoriety ako odvolací dôvod, čo je neprípustné rozširovanie odvolania po uplynutí odvolacej lehoty, tak žalovaný poukazuje na to, že takýto postup súdu prvej inštancie nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Skutočnosti uvedené v čl. II vyjadrenia žalobcu zo dňa 31.01.2022 o tom, kedy došlo k zmene funkčného využitia sporných pozemkov (2008), že sporné parcely boli od 2008 do 2013 pozemkami funkčne určenými na výstavbu, teda stavebnými pozemkami, sú novoty v odvolacom konaní, nakoľko tieto tvrdenia nepredniesol žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie a preto na ne nemožno prihliadať. Rovnako tak tvrdenia o zmene územného plánu, územnoplánovacej informácii, VZN č. XXX/XXXX o zmene územného plánu a pod. na str. 5 vyjadrenia žalobcu zo dňa 31.01.2022. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie správne nepripojil súdny spis OS Prešov sp. zn. 19C/4/2015 sú všetky skutočnosti uvádzané v podanom odvolaní žalobcu týkajúce sa obsahuje tohto súdneho spisu a skutočnosti v ňom uvedených novotami v odvolacom konaní. Navyše žalovaný poukázal na to, že žalobcovi nič nebránilo už k podanej žalobe, resp. následne k duplike alebo kedykoľvek pred pojednávaním alebo aj na pojednávaní predložiť listiny, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise OS Prešov sp. zn. 19C/4/2015. Tieto dôkazy mal žalobca k dispozícii už v čase pojednávania, nakoľko žalobcu právne zastupoval rovnaký advokát ako žalobcov v dovolacom konaní v spore na OS Prešov sp. zn. 19C/4/2015. Žalovaný opakovane poukázal na to, že nie je pravdivé a právne správne tvrdenie žalobcu, že park tzv. M. záhrada bol zriadený až rozhodnutím mestského zastupiteľstva v P. zo dňa 25.11.2013 a preto na neho nemožno aplikovať zákon č. 66/2009 Z. z. o vzniku zákonného vecného bremena, keďže práve naopak boli splnené podmienky podľa zákona č. 66/2009 Z. z. na vznik zákonného vecného bremena, ktoré v tomto prípade vzniklo zo zákona dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2009. S poukazom na uvedené dňom 01.07.2009 (dňom účinnosti citovaného zákona) vzniklo zo zákona v prospech žalovaného ako vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, a to vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou. Obsahom tohto práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je držba a užívanie pozemku pod stavbou. Je zrejmé, že nejde o bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný, resp. jeho obyvatelia (verejnosť) užívajú parcely KN C č. XXXX/X a XXXX/X, k. ú. P., v súlade s právnym poriadkom a na základe právneho dôvodu (právneho titulu), ktorým je zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z., pričom je potrebné zdôrazniť, že pozemkové úpravy neboli do dnešného dňa skončené. S poukazom na uvedené žalobca nemôže žalovať o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko zo zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo zákonné vecné bremeno a teda existuje právny dôvod na užívanie stavby. Žalobca môže žalovať len o jednorazovú finančnú náhradu za zriadenie zákonného vecného bremena. Pokiaľ ide o finančnú náhradu za zriadenie vecného bremena, na ktorú by mal žalobca eventuálne nárok, žalovaný poukázal na to, že sa jedná o jednorazovú náhradu, pričom nárok na túto náhradu vznikol vznikom zákonného vecného bremena dňa 01.07.2009. Vzhľadom na to, že jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej lehote odo dňa 01.07.2009, vzniesol žalovaný námietku premlčania. S poukazom na uvedené je zrejmé, že žalobca ako nový vlastník nemá nový nárok na finančnú náhradu za už zo zákona vzniknuté vecné bremeno a nemá nárok ani na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko zo zákona vzniklo vecné bremeno.

8. K vyjadreniu žalovaného sa opätovne vyjadril žalobca. Podľa žalobcu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie strany sporu oboznámiť so záverom, že existenciu parku na sporných nehnuteľnostiach považuje za notoriету a dať stranám sporu priestor, aby zaujali vlastné stanovisko, o to viac, že sa jedná o otázku, ktorá je pre spravodlivé a správne rozhodnutie tejto právnej veci relevantná. Oznámenie, že súd považuje nejakú skutočnosť za všeobecne známu, má významný dopad na vymedzenie okruhu toho, čo bude v konaní tvoriť predmet dokazovania. To, že súd niečo označí za notoriету neznamená, že s takým záverom strana sporu súhlasí; vyjadrenie stanoviska strany sporu je zásadné najmä v tých prípadoch, v ktorých má strana sporu k dispozícii dôkazy, ktoré presvedčenie súdu o tom, že nejaká skutočnosť

je notorieta, oslabujú. Súd prvej inštancie však nedal žalobkyni priestor na preukázanie skutočností, ktorá bola spôsobilá oslabiť charakter notoriety, keďže návrhy na vykonanie dokazovania zamietol vykonať. Vo vzťahu ku námietke žalovaného týkajúcej sa rozširovania odvolania žalobca uviedol, že tým, že súd prvej inštancie nenechal stranám sporu priestor na zaujatie stanoviska k záveru, podľa ktorého je existencia parku na sporných pozemkoch notorieta, neprípustne zúžil okruh sporných otázok, čoho priamym dôsledkom bolo to, že nevykonal sporovými stranami navrhované dôkazy, z ktorých by vyplynulo, že v rozhodnom období nebol na sporných pozemkoch park, ale stavebné parcely. Pokiaľ odvolací súd bude mať za to, že absencia priestoru na vyjadrenie strán sporu ku existencii parku na sporných pozemkoch ako notorieta nenaplnia odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, má žalobca za to, že toto konanie súdu prvej inštancie priamo viedlo ku naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, pretože tým, že súd prvej inštancie nedal sporovým stranám priestor na vyjadrenie, čo zásadne ovplyvnilo dokazovanie vo veci samej, nebolo možné v konaní pred súdom prvého stupňa účinne preukázať, že v rozhodnom období rokov 2008- 2013 boli sporné pozemky určené na výstavbu; uvedené by priamo vyplynulo z výpovede konateľa žalobcu a spisu Okresného súdu Prešov, sp.zn. 19C 4/2015. Žalobca sa tiež nestotožňuje s tvrdeniami žalovaného, že skutočností uvedené v čl. II vyjadrenia žalobcu zo dňa 31.01.2022 sú novotami v odvolacom konaní. V dôsledku toho, že žalobca v odvolaní namieta existenciu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, je na mieste, že na preukázanie svojich tvrdení označil dôkazy, ktoré konaním súdu prvej inštancie neboli vykonané. Žalobca je toho názoru, že súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Argumentácia žalovaného, podľa ktorej žalobca uvádza neprípustné novoty v odvolacom konaní nemôže obstáť, pretože žalobca preukázateľne navrhoval vykonať dokazovanie vykonaním výsluchu konateľa žalobcu, z ktorého výsluchu by vyplynula potreba vykonať dokazovanie pripojením spisu OS Prešov, sp. zn. 19C 4/2015. Vykonanie dokazovania pripojením spisu OS Prešov, sp.zn. 19C 4/2015 žiadal aj žalovaný.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.07.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je nedôvodné

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd poznamenáva, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré stanovuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku a jeho záväznú logickú štruktúru. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z

najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd konštatuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

15. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Len na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Pod procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď postupoval podľa ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z., nakoľko ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú výlučne len na nehnuteľnosti, ku ktorým patrilo ku dňu 24.11.1990 právo hospodárenia národným výborom, odvolací súd uvádza nasledovné.

18. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z.: „Tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu.“

19. Podľa § 43a ods. 1 Stavebného zákona: „Stavby sa podľa stavebnotechnického vyhotovenia a účelu členia na pozemné stavby a inžinierske stavby.“

20. Podľa § 43a ods. 3 písm. b) Stavebného zákona: „Inžinierske stavby sú zábavné a oddychové parky, zoologické a botanické záhrady.“

21. Uznesením č. 65/b Okresného národného výboru zo dňa 15.05.1990 došlo k zriadeniu chráneného výtvoru B.. Súčasťou tohto chráneného výtvoru bola aj Kolmanova záhrada, čo z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo.

22. Podľa ust. § 12 zákona č. 287/1994 Z. z. o ochrane prírody a krajiny došlo k zmene kategórií chránených území a ochranného pásma, v dôsledku čoho pojem „prírodný výtvor“ bol nahradený pojmom „chránený areál“.

23. Vyhláškou Ministerstva životného prostredia SR č. 293/1996 Z. z. bol územiu B. B. priznaný status chráneného areálu v F. republike.

24. Podľa ust. § 16 zákona č. 287/1994 Z. z. o ochrane prírody a krajiny bol chránenému areálu priznaný štvrtý stupeň ochrany.

25. V kontexte uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď tzv. M. záhradu posúdil ako „oddychový park“ v zmysle zákona č. 287/1994 Z. z. o ochrane prírody a krajiny a uzavrel, že žalovanému vzniklo účinnosťou zákona č. 66/2009 Z. z. zákonné vecné bremeno vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou. Ako súd prvej inštancie správne uzavrel, obsahom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je držba a užívanie pozemku pod stavbou, a teda sa na strane žalovaného nejedná o bezdôvodné obohatenie.

26. Odvolacia námietka žalobcu, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie strany sporu oboznámiť so záverom, že existenciu parku na sporných nehnuteľnostiach považuje za notoriu a dať stranám sporu priestor, aby zaujali vlastné stanovisko, o to viac, že sa jedná o otázku, ktorá je pre spravodlivú a správne rozhodnutie tejto právnej veci relevantná, odvolací súd uvádza, že ust. § 186 ods. CSP prelamuje pravidlo, podľa ktorého súd rozhoduje len na základe skutočností, ktoré vyplynuli z dokazovania tak, že vymenúva tie skutočnosti, ktoré súd dokazovať nemusí a aj napriek tomu ich môže vziať za preukázané, pravdivé, existujúce. Táto možnosť súdu vyplýva aj z čl. 11 ods. 4, podľa ktorého súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom. Je možné uzavrieť, že ide o inštitúty, ktoré súdu uľahčujú dokazovanie. Dokazovať teda netreba skutočnosti všeobecne známe (notoriety), skutočnosti súdu známe z jeho činnosti a niektoré právne predpisy.

27. Za skutočnosti všeobecne známe, teda tzv. notoriety, notorické skutočnosti možno považovať také skutočnosti, ktoré sú známe pomerne širokému okruhu ľudí a vedomosť o týchto skutočnostiach možno u bežného, priemerne vzdelaného človeka žijúceho v danom mieste a čase predpokladať. Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že nie je podmienkou, aby boli známe každému. Spravidla sa jedná o skutočnosti, ktoré sa týkajú bežného života a sú známe súdu, ako aj stranám sporu, a teda nepôjde o skutočnosti, ktoré sú známe len istej komunite, napr. stavbárom a pod. Za notoriu možno napríklad považovať to, že dedinu postihol požiar alebo že v meste bol v istý deň politický míting istej politickej strany a pod. Možno ustáliť, že notorieta bude posudzovaná vždy individuálne podľa okolností konkrétneho prípadu. Notorieta môže byť pritom vymedzená aj záporne. Notorickou skutočnosťou teda môže byť aj tvrdenie, že niečo neexistuje, že nejaká skutočnosť nenastala, nekonala sa a pod. Notorickú skutočnosť si však nemožno zamieňať s logickým úsudkom, abstraktným predpokladom alebo názorom. Notorická skutočnosť sa však môže týkať len skutkových otázok, nie právnych.

28. Súd musí stranám sporu oznámiť, že nejakú skutočnosť nebude dokazovať, pretože ju považuje za notoricky známu. Strany sa môžu k stanovisku súdu vyjadriť. Uvedené stanovisko súdu nebráni stranám, aby túto skutočnosť vyvrátili alebo aby vyjadrili svoj opačný postoj. Je však otázne, či môže súd k týmto skutočnostiam prihliadnúť aj vtedy, ak stranami označené (tvrdené) neboli. Možno sa prikloniť k názoru, že pokiaľ je súd viazaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, nie je možné spektrum týchto

tvrdení rozšiřovať bez toho, aby sporové strany tieto skutočnosti sami netvrdili. Súd môže zasiahnuť len tak, že predmetnú skutočnosť vylúči z dokazovania tým, že ju označí za notorietu.

29. Z obsahu spisu je zrejmé, že zákonná sudkyňa vo veci vytyčila pojednávanie na 13.10.2021 o 9:00 hod. Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že predmetného pojednávania sa zúčastnil právny zástupca žalobcu ako aj právny zástupca žalovaného (č. I. 71). Z obsahu zvukového záznamu z pojednávania, ktorý je súčasťou elektronického súdneho spisu vyplýva, že konajúci súd v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Súd prvej inštancie zároveň uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci s tým, že „z obsahu spisu nevyplýva, že by sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Preto súd považuje žalobu za nedôvodnú.“ S ohľadom na uvedené, odvolací súd posúdil túto odvolaciu námietku za nedôvodnú.

30. Vo vzťahu k skutočnostiam, na ktoré žalobca poukazoval až vo svojom odvolaní, teda až pred odvolacím súdom, odvolací súd neprihliadal, nakoľko žalobca nepreukázal, že by boli splnené zákonom stanovené podmienky zakotvené v ust. § 366 CSP.

31. Podľa § 366 CSP: „Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.“

32. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa, (ale aj protistrany) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené.

33. Odvolací súd má za to, že strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a boli súdom prvej inštancie opakovane poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok.

34. Keďže odvolateľ v odvolaní vymedzil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt bolo podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bolo teda úlohou odvolateľa v odvolaní dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrady, ktoré uvádza, „až teraz“, nemohol k doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Nakoľko tento predpoklad zo strany žalobcu splnený nebol, odvolací súd na novoty nemohol prihliadať.

35. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu pokiaľ ide o napadnutý rozsudok, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

36. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé prívodiť zmenu rozhodnutia vo vzťahu k odvolateľovi.

37. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola žalovanému priznaná ich náhrada v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalobcovi s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

38. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

39. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, nakoľko tento bol v konaní úspešný v celom rozsahu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).